

Побачення

Михайло Лермонтов

1

Ген за горою сплячею
Вже сонечко зайшло,
Та хвилею гарячою
Ще грає джерело;
Сади усе міцнішою
Дрімотою пройма,
Тифліс повитий тишею,
В ущелині пітьма.
Витають сни-мучителі,
Тривожачи людей,
І янголи-хранителі
Відвідують дітей.

2

Там, де стоїть примарою
Фортеця на горі,
Лежу я під чинарою
На килимі в дворі.
Лежу один і думаю:
Невже не уві сні
На радість чи біду мою
Зустрілась ти мені?
Яке це має значення,
Коли щасливий я?
Призначила побачення
Мучителька моя!

3

Внизу вогні зірницями
Блукають на мосту.
Стоять церкви з дзвінницями,
Як варта на посту;
Із лазень соромливою

Вервечкою жінки
Ходою несміливою
Проходять вздовж ріки,
Простуючи дорогою
На вулицю свою...
Та під чадрою довгою
Тебе не впізнаю!..

4

Будинок твій мурований
Я бачу оддалік;
Повз двір, від зору схований,
Біжить Кури потік.
Верхівкою принадою
Накрив твій дім платан;
Лозою виноградною
Увитий весь паркан.
Над хвірткою воротньою
Видніється вікно...
Та свічкою самотньою
Не світиться воно!

5

Чекаю я. Здивований
Мій зір блукає десь;
Кинджалом я, знервований,
Порізав килим весь.
Образи не приховую,
Стискає груди зло...
Ось вогкістю ранковою
Зі сходу понесло.
Шаріють за туманами
Гірських вершин зубці,
Виходять з караванами
У дальню путь купці...

6

Геть, сльози безпорадності!

Кипить душа моя:
Такої непорядності
Не сподівався я!
Тобою інший вибраний.
Здогадуюсь, чому
Скакав, неначе схиблений,
Татарин у пільму,
Що під вікном красується
Відважності взірцем,
І батько твій милується
Персидським жеребцем.

7

Із довгою рушницею
За місто я піду.
Сховавшись за каплицею,
До полудня прожду
І на дорогу звивисту
Спустиш в чагарниках;
Йому назустріч виросту
З рушницею в руках.
Душа дарма хвилюється:
Щасливцю не втекти!
Ось близько тупіт чується...
А, злодіє! Це ти?

* * *

1

В самоті виходжу на дорогу;
Крізь туман крокую навіпрямки;
Ніч мовчить. Душа відкрита Богу,
І про щось шепочуться зірки.

2

Світ дрімає мирно і бездумно.
Ледь помітно голубіє даль...
Що ж мені так боляче, так сумно?
Жду чогось? або за чимось жаль?

3

Вже не жду щасливої нагоди,
А минулих літ не повернуть;
Я шукаю спокою й свободи!
Я б хотів забутись і заснуть!

4

Та не тим холодним сном могили...
Я б заснуть навіки так бажав,
Щоб у грудях прибували сили,
Раз у раз їх подих підіймав;

5

Щоб всю ніч, весь день лише для мене
Про любов звучав солодкий спів,
Щоб, вбрання схиляючи зелене,
Наді мною темний дуб шумів.